

Gia keek de man vriendelijk aan en antwoordde eveneens in het Engels: "Dan is dit niet de enige deur die voor mij gesloten blijft. De overige deuren zijn namelijk ook allemaal gesloten. En ik moet toch echt naar binnen."

"Sorry mevrouw, ik heb mijn opdracht, niemand mag naar binnen."

"Ik begrijp het volkomen," antwoordde Gia. "Concert vanavond?" vroeg ze geïnteresseerd. "Nee mevrouw, over een paar dagen," zei de man, verbaasd dat deze vrouw zo aardig tegen hem was en niet snibbig had gereageerd omdat hij haar de entree weigerde. John had haar aan zien komen: Gucci-tas, Prada-schoenen, designerjurkje. Duidelijk een dure vrouw, maar dan ook nog eens bloedmooi. Zo'n vrouw die niet met gepeupel praat. Maar zij sprak hem heel vriendelijk aan.

Ze wilde weglopen, dacht even na en vroeg toen: "Vind je het erg als ik mijn contactpersoon even bel vanaf hier? Misschien dat je me dan wel binnen kunt laten."

"Geen probleem, mevrouw," antwoordde John oprecht, terwijl hij beleefd gebaarde naar zijn stoel. "Wilt u even zitten?"

"Wat aardig," antwoordde ze net zo oprecht. "Maar nee, dank je, ik blijf liever even staan." Ze pakte haar telefoon, zocht even in haar adresboek en niet veel later hoorde ze de telefoon overgaan. Gia wachtte geduldig, terwijl ze de laad-en-loszone bekeek. Een man of acht was aan het werk. Op een afstandje stonden twee mannen met hun rug naar haar toe, en een die naar haar keek. Gia bekeek hem ook, ze staarde bijna. God, wat zag deze man er goed uit! Nee nee, geen man, hij was vast een halfgod. Ze werd er nerveus van. Snel keek ze weg, hopeno dat hij haar niet had zien staren. Het beeld van deze sportief gebouwde hunk met zijn wat langere donkere haren stond nu op haar netvlies gebrand.

De lijn werd opgenomen door een man met een duidelijk Belgische tongval. "Het Concertgebouw Antwerpen, met Patriek Aerschot, goedemiddag."

“Hallo,” groette ze nog een beetje afwezig, zichzelf dwingend niet naar de onbekende te gaan staren. “U spreekt met Gia de Leeuw. Wij hebben een afspraak over...” Ze keek op haar klok. “Eh... vijf minuten geleden,” zei ze beschaamd. “Ik heb echter een klein probleempje,” vervolgde ze.

“Ah, mevrouw De Leeuw, goedemiddag,” antwoordde haar gesprekspartner. “Peter had al gemeld dat u zou komen. Maar vertelt u eens, wat is het probleem?”

“Ik ben hier ongeveer een kwartiertje geleden aangekomen, maar heb geen mogelijkheid om binnen te komen, Alle ingangen zijn dicht en bij de achteringang word ik tegengehouden door iemand van de security.”

“Ah, dat is spijtig, mevrouw,” zei hij verrast. “Ik zal hem direct vertellen dat hij u door moet laten.”

“Nu wil ik niet vervelend doen, maar misschien kunt u mij hier even komen ophalen, anders loop ik waarschijnlijk nog drie dagen rond voordat ik uw kantoor gevonden heb.”

“Natuurlijk,” lachte Patriek. “U hebt helemaal gelijk. Ik kom direct naar u toe.”

Na een korte bevestiging beëindigde Gia het gesprek. Nu had ze nog enige tijd om de grote onbekende te bekijken. Ze richtte zich tot de beveiliging en zei: “U vindt het toch niet erg dat ik hier even wacht?”, terwijl ze stiekem naar de knappe man gluurde. Hij keek nog steeds naar haar terwijl hij in gesprek was met de twee andere mannen. Snel keek ze terug naar de beveiliging; hij glimlachte naar haar.

“Nee mevrouw, natuurlijk niet,” antwoordde hij beleefd.

“Dank u,” zei ze afwezig. Ze rommelde in haar tas om zichzelf bezig te houden. Ze was bang dat ze anders de man kwijlend aan zou staren. Ze gunde zich snel een blik zijn kant op. Shit, zijn gesprekspartners hadden zich nu ook naar haar toe gedraaid. Een daarvan leek wel zijn broer, die zag er bijna net zo lekker uit. Gia kreeg het er warm van. Het

was lang geleden dat ze zich tot iemand aangetrokken had gevoeld. Nu waren het er twee.

Haar telefoon ging, snel klapte ze hem open. Het was May. Fijn, afleiding! Door haar nervositeit zette ze de speaker aan.

“Hé gek mens! Waar ben je?” riep May. “Het wordt hoog tijd dat wij weer een fles wijn soldaat maken.”

Gia schoot in de lach. “Was dat gisteren ook niet je excuus?” zei ze, terwijl ze verwoed probeerde de speaker uit te zetten.

“Technisch gezien was dat geen fles wijn, dat was Southern Comfort,” lachte May.

“Juist,” zei Gia, “nog erger. Ik voel die shots nog steeds in mijn hoofd hameren. Ik ben verbaasd dat ik vanmorgen uit mijn bed ben gekomen.”

“O, je bent al op?”

“Ja!” zei Gia semichagrijnig. “Ik heb zojuist vijfenveertig minuten op de Ring om Antwerpen in de file gestaan.”

“Wat doe jij in Antwerpen zonder mij? De kroegen zijn nog niet open hoor, drankorgel!” lachte ze.

Gia had eindelijk de speaker uitgezet, en zag de beveiliging vanuit haar ooghoeken lachen. Hij had duidelijk alles gehoord. Fijn! dacht Gia. “Ik heb een afspraak,” zei ze.

“O ja, hoe ziet hij eruit? Beetje vroeg, niet?”

“Nee, muts,” sneerde Gia. “Ik moet voor het Plaza bij het Concertgebouw Antwerpen gaan praten over een mogelijke samenwerking.”

“Welke samenwerking?” vroeg May verbaasd.

“Ja, dat moeten we dus nog gaan bekijken,” legde Gia rustig uit. “Maar we liggen geografisch niet zo ver uit elkaar, dus mogelijk kunnen we iets voor elkaar betekenen op het gebied van extra personeel voor de catering of kaartverkoop, security, entree, noem maar op. De werkzaamheden verschillen niet veel per zaal natuurlijk. Maar Peter wilde

zelfs naar de boekingen kijken. We zullen zien. Ik sta nu te wachten tot ze me binnenlaten.”

May lachte hard. “Ik geloof niet dat er een persoon bestaat die jou niet binnenlaat!”

“Nou, hier staat er een, wil je hem spreken?” grapte Gia. Ervan overtuigd dat May alleen maar belde om wat te kletsen beëindigde Gia het gesprek met: “May, ik spreek je later!”, en hing op. Gia draaide zich om naar haar tas en keek in de staalblauwe ogen van een enorm knappe man. Het was de ‘broer’ van de man die ze bijna kwijlend had aangestaard.

“Hallo,” zei hij met een grote grijns. Gia sprong van schrik achteruit. Ook hij sprak Engels.

“Heb ik je laten schrikken?” vroeg hij onnodig. Hij wachtte niet op antwoord en vervolgde: “Wij,” hij wees naar Gia’s knappe kwijlobject en de andere man, “vragen ons af waarom jij hier zo alleen buiten staat. Werk je hier?”

Gia dacht even na en antwoordde toen met een stalen gezicht in het Engels: “Ik ben toiletjuffrouw. Maar ik ben mijn securitypas kwijt.” Ze zag de beveiliging vanuit haar ooghoek grinniken.

Deze brutale heer geloofde duidelijk niets van haar verhaal, maar was ook niet uit het veld geslagen en antwoordde: “Wat vervelend nu, kan ik je misschien helpen?”

Adem in, adem uit! dacht Gia, terwijl ze de man voor haar schattend bekeek. Het zou verboden moeten worden er zo lekker uit te zien. Ze wees naar zijn pas om zijn nek. “Jij hebt wel een pas, dus als jij nou vandaag voor mij de toiletten schoonhoudt, dan kan ik lekker met mijn voetjes omhoog op de bank gaan hangen en mijn favoriete soaps kijken.”

De man voor haar grinnikte: “O, wat jammer nou, dat gaat niet, maar ik zou graag met jou op de bank hangen om ‘soaps’ te kijken,” zei hij

met een enorm verleidelijke grijns op zijn gezicht. Het was direct duidelijk wat hij daarmee bedoelde. Gia voelde zich rood worden en kon geen woord uitbrengen.

Plots hoorde ze iemand haar naam roepen: "Mevrouw De Leeuw!"

"Sorry," stamelde Gia geheel ontzet naar het directe stuk.

"Ik... eh..." Ze wees naar Patriek. "... moet gaan. Tot ziens."

Ze liep naar Patriek toe en stak automatisch haar hand naar hem uit.

"Gia!" zei ze corrigerend.

"Hallo Gia," begon hij opnieuw, "als u mij wilt volgen?" Hij ging haar voor naar de vergaderruimte.

Toen de dame uit beeld was verdwenen werd ze nog steeds nagestaard.

"Wat is er, Jason?" vroeg de beveiliging. "Ben je in trance of ontgoocheld dat ze je heeft afgewezen?"

Jason zette een grote grijns op. "Beide!" lachte hij toen hij zich omdraaide om zich weer bij zijn vrienden te voegen.

Hoofdstuk 2

Patriek was in alle opzichten het tegenovergestelde van de twee knappe heren buiten. Een klein, gezet, kalend mannetje van een jaar of vijfenveertig. Minstens een kop kleiner dan Gia, gekleed in een kostuum dat haar een beetje aan de kleine kant leek. Ze wilde er 100 euro om verwedden dat zijn colbert waarschijnlijk al jaren niet meer dicht kon. Maar met zijn vriendelijke gezicht stelde hij haar direct op haar gemak. Gia, blij dat ze nu even op adem kon komen, had het idee dat haar hart in haar keel klopte. Wel weer heel jammer dat de verkeerde man op haar was afgestapt. Maar ja, dat had ze nou altijd. Mannen vonden haar meestal niet echt interessant, ze spraken May aan, in plaats van haar. En degene die wel op haar afstapten waren vaak zo vol van zichzelf dat ze daar geen zin in had. Niet dat het vreemd was dat ze op May afstapten, ze was jarenlang model voordat ze trouwde en had nog steeds de looks en het lijntje van een lingerie-model. Haar lange bruine haren, haar prachtig ronde gezicht, voorzien van grote eerlijke ogen en een fantastische aanstekende glimlach zorgden ervoor dat May werkelijk iedere man ter wereld zou kunnen krijgen. En hoewel ze zich daar wel bewust van was, bleef ze hartelijk naar iedereen.

Gia zuchtte bij de gedachte aan May. Het was gisteren weer te gezellig geweest op het terras van Beach 2 Bitches, hun favoriete strandpaviljoen.

Krom van het lachen waren ze door Twan, de uitsmijter van B2B, naar de taxi geëscorteerd. Barman Vince had ze daarvoor met een bezem bedreigd. "Vegen," had hij geroepen, "als jullie Twan en mij nog langer van het werk afhouden." Zowel Twan als Vince was een breedgeschouderde, zeker niet onknappe, maar gelukkig getrouwde man.

Hoewel Gia en May veelvuldig met ze flirtten, was dit altijd voor de flauwekul, daar de dames goed bevriend waren met hun echtgenotes. May had de dames er destijds van overtuigd dat ze, als ze een goedlopende strandtent wilden hebben, Vince en Twan tewerk moesten stellen. De vrijgezelle vrouwen zouden dan graag komen, op de voet gevolgd door de altijd op jacht zijnde vrijgezelle mannen. En ze had gelijk gehad: Beach 2 Bitches was de best lopende strandtent in heel Stadhoven aan Zee.

May had gisteren geopperd dat wanneer ze een betere omzet wilden, Twan en Vince in een string moesten bedienen. Priscilla, Vince' vrouw, was in lachen uitgebarsten en had gezegd dat ze dit met Twans vrouw Veronique moest gaan bespreken, waarna Vince geopperd had dat de dames weer lang genoeg waren geweest en Twan ze wel naar de taxi zou escorteren voordat ze nog meer foute adviezen zouden geven.

Gia grinnikte in zichzelf bij deze laatste gedachte terwijl ze achter Patriek aan liep in de richting van zijn kantoor.

Niet zichtbaar voor Gia bekeek die haar vanuit zijn ooghoeken. Hij was verbaasd een prachtvrouw als zij bij de achteringang aan te treffen. In zijn ogen hoorde zij daar niet. "Sorry dat u de achteringang hebt moeten gebruiken," verontschuldigde hij zich. "Blijkbaar is de receptioniste vergeten dat u kwam en heeft ze voor haar koffiepauze de voordeur gesloten. Ik zal haar er direct op aanspreken."

"Och, het maakt niet uit," wuifde ze zijn verontschuldigingen weg, terwijl ze dacht: ik ben het gewend.

Hij opende een deur voor haar en liet haar voorgaan. Zo had hij de kans haar volledig te bekijken.

Gia bekeek het kantoor vluchtig. Er stond een grote notenhouten vergadertafel met een tiental luxe zetels. Aan de muur hing moderne kunst. Aan de achterzijde van de ruimte stond een groot notenhouten bureau, uiterst links een zitje met vier zetels. Het was een duur ingericht kantoor en omdat ze niet wist waar hij wilde dat ze ging zitten,

nam ze wat onzeker plaats aan de vergadertafel en glimlachte. Met die glimlach veranderde haar onzekerheid in zakelijke directheid.

“Sorry! Ik heb een grote hekel aan te laat komen. Ik hoop niet dat dit uw overige plannen verstoort.”

“Nee hoor,” glimlachte Patriek terug, “geen enkel probleem.” Voor u maak ik mijn hele dag vrij, de nacht en mijn bed, maakte hij in zijn hoofd de zin af.

Hij trok de stoute schoenen aan. “Hebt u al geluncht? Er is een plezant restaurant hier juist om de hoek.”

Gia keek hem verbaasd aan, dacht even na, ze was nog steeds een beetje misselijk van de shots Southern Comfort van gisteren. Ze had vandaag alleen maar jus d’orange gedronken; aan eten moest ze nog niet denken. Ze zag hem vragend kijken en antwoordde beleefd: “Nee, dank je, misschien een andere keer.”

“Natuurlijk,” reageerde Patriek vriendelijk, hij begreep haar afwijzing direct en stak van wal. Hij gaf aan dat hij blij was met de overname door Heijmans Enterprises, het bracht zo veel mogelijkheden met zich mee voor het Concertgebouw. Ze bespraken de mogelijkheden, de voorwaarden en de verwachtingen. Gia luisterde aandachtig, gaf haar mening en stelde vragen, die Patriek geduldig beantwoordde. Hij gaf aan dat hij haar inzicht en ideeën zeer op prijs stelde. Ten slotte leidde hij haar kort rond in het Concertgebouw en nam afscheid van haar bij de achterdeur. Gia had geïnteresseerd rondgelopen, maar was meer op zoek geweest naar de mysterieuze man die ze alleen van een afstandje had bekeken, maar helaas had ze hem niet meer gezien. Lichtelijk teleurgesteld liep ze naar haar auto, zuchtend stapte ze in. Het overleg had veel langer geduurd dan verwacht. Na een flesje water uit haar tas te hebben gevist nam ze een paar paracetamol. Vervelende kater! dacht ze. Voortaan hou ik het bij water.

Ze schrok van een donkere, sexy stem: “Ben ik nu te laat om je uit te nodigen voor een kop koffie?”

Doordat ze wederom in het Engels werd aangesproken verwachtte ze dat de roadie die het eerder had geprobeerd nog een poging waagde. Ze draaide snel haar hoofd om en keek in de grijns van haar eerste goddelijke kwijlobject, waar ze net naarstig naar op zoek was geweest. "Eh... nice," stotterde Gia. O god! Dat bedoelde ik niet, eh... sweet, hot, delicious!

Nee, nee, nee, ze zocht gehaast naar het juiste Engelse woord maar alles wat in haar opkwam had betrekking op hem, niet op zijn uitnodiging. Ze stierf bijna van schaamte. Tot ze uiteindelijk een zacht "Okay" uitbracht.

Hij glimlachte terwijl hij haar zijn arm aanbood en in de richting van het koffiehuis tegenover het Concertgebouw liep.

Hij had niets gemerkt van Gia's innerlijke gevecht om de juiste woorden, en had niet in de gaten dat ze zo onder de indruk van hem was. Maar wow, wat was ze mooi en gracieus. Nog nooit was hij een vrouw tegengekomen die zijn hart zo op hol had weten te brengen.

"Hi, ik ben Joe! Leuk je te ontmoeten."

Gia keek hem eens goed aan, nu hij gekleed was in een t-shirt, baseballcap en zonnebril zag ze niet veel van zijn gezicht, maar wat ze zag betoverde haar. Zo'n glimlach had ze nog nooit live gezien. "Gia," zei ze zacht.

Joe bekeek haar terwijl hij de stoel aanschoof die hij haar had aangeboden. Ze waren in een knus koffiehuis dat redelijk druk was voor dit tijdstip. Voornamelijk jonge mensen die aan een hippe koffiedrank nipten en gezellig aan het kletsen waren. Hij bestelde twee koffie.

"Ik moet zeggen dat ik nog nooit zo'n mooie toiletjuffrouw heb gezien. Mijn broer loopt nu om de haverklap naar het toilet in de hoop je tegen te komen!"

Ze lachte hartelijk om zijn leugen. "Ik geloof dat ik ben betrapt."

"Ach, ik had ook zo gereageerd als Jason op mij afgestapt was met zijn gladde praatjes. Heil! Als ik een vrouw was, was ik hard weggerend!"

Gia grinnikte en begon een geanimeerd gesprek met Joe. Langzaam kreeg ze in de gaten dat verschillende vrouwen in de koffieshop steeds naar hem keken, lachten en zwaaiden. Ze begreep er niets van. Oké, dit was geen date, maar toch, je ging toch niet openlijk flirten met een man die in de aanwezigheid was van een andere vrouw. Maar tot Gia's irritatie reageerde hij er zelf op. Hij mocht dan insinueren dat zijn broer een player was, hij was misschien nog wel een grotere. Terwijl hij nogmaals naar de dame achter de counter liep om koffie te bestellen schoten er twee jonge vrouwen op hem af, die hem aanspraken. In plaats van ze af te wijzen, lachte hij lief en omhelsde hij beide vrouwen. Gia werd furieus. Oké, dit was geen date, maar anderen dachten misschien van wel. Terwijl hij nog met de vrouwen in gesprek was, pakte ze haar tas en verliet opgefokt de zaak. Hoe kon hij haar dat aandoen? Zo snel als ze kon liep ze naar haar auto en stapte in. Met een druk op de knop gooide ze de kap open en startte de auto. Haar stereo sprong aan, het geluid stond zoals gewoonlijk veel te hard. Metallica's 'Don't Tread on Me' schalde uit haar boxen. De beveiligiger bij de achteringang van het Concertgebouw keek verrast om bij het horen van de harde metal; dat had hij zeker niet verwacht bij een popje als zij. Net zomin als de manier waarop deze dame van het terrein af scheurde. Hij keek haar verbaasd na.

Uiteindelijk wimpelde Joe de vrouwen af en draaide zich om naar Gia, maar ze was weg. Eerst dacht hij nog dat ze naar het toilet was, maar toen hij zag dat ook haar jas weg was en er een briefje van 10 euro op tafel lag, kreeg hij in de gaten dat ze was vertrokken. Verbaasd keek hij in de richting van het Concertgebouw en hij zag haar wegscheuren. "Joe! Kom je bij ons zitten?" riep een blozende, jonge vrouw. Joe schudde zijn hoofd en liep terug naar het Concertgebouw, nagestaard door de zuchtende vrouwen. Waarom was ze nu zo opeens vertrokken, wat had hij verkeerd gedaan?

Op de snelweg trapte Gia het gas wat dieper in dan normaal. In haar gedachten spookten de knappe mannen rond. Ze hadden duidelijk iets bij haar losgemaakt. Het was lang geleden dat ze iemand was tegengekomen tot wie ze zich aangetrokken voelde en nu waren het er twee geweest. Jason, die haar had aangesproken, was leuk maar niet zo leuk als Joe. Gia was uit verlegenheid nogal kortaf tegen hem geweest, terwijl hij haar alleen maar aansprak, bedacht ze. Later was ze sprakeloos geweest, toen hij wel heel erg direct was. Ze had hem helemaal niet verwacht, was oprecht verrast geweest toen hij haar op die manier aansprak en had ter verdediging direct haar masker opgetrokken; zichzelf verschuilen achter humor was iets wat ze vaker deed. Bij Joe daarentegen had ze zich heel vertrouwd gevoeld, maar zoals hij haar behandeld had in die koffiешop...

Nou, doe! Ze mocht dan niet het mooiste meisje van de klas zijn, maar zo hoefde ze ook niet behandeld te worden.

Gia keek op de snelheidsmeter: 153 kilometer per uur. Ze liet haar snelheid wat terugzakken, maar was te laat. In haar binnenspiegel zag Gia een motoragent met het bordje VOLGEN voor op zijn stuur. Ze mompelde geërgerd binnensmonds enkele verwensingen en maakte ruimte voor de motoragent. Terwijl deze passeerde keek Gia strak voor zich uit; de ogen van de agent prikten in haar rug.

Damn! dacht ze, hoe hard mag ik hier eigenlijk? Ben ik nog steeds in de 100 kilometerzone?

O jee, dit ging geld kosten, dat was zeker. Gia volgde de politiemotor naar de parkeerplaats van een wegrestaurant. Daar bleek een grote controle gaande. Gia sloot achter in de rij aan. Mogelijk hadden ze haar snelheid dan toch niet gemeten, wie weet kwam ze er gemakkelijk vanaf.

Als ze maar opschieten, dacht ze. Een toiletbezoek was hoognodig. De controle duurde lang, heel lang. Al meer dan een halfuur stond ze stil en het was overduidelijk dat ze nog lang niet aan de beurt was.